

fremgaar nu ogsaa af det ærede Medlems Hovedforhold til denne Sag, saaledes som han nu har lagt det for Dagen, idet han glædede sig ret af Hjertens Lyft over den Stilling, som det høie Landsting indtog til dette Spørgsmaal. Det skal være forbeholdt det ærede Medlem, men jeg er overbevist om, at ikke et eneste frifindet Medlem af Thinget har glædet sig derover, men det ærede Medlems Glæde har altid haft en anden Form end vor. Og saa siger det ærede Medlem: Kan hændt, at dette Forslag vilde faae en mere høitidelig Fordefærd i Nar. Hvor gottede han sig over, at det dog skulde faae en sliq Fordefærd, og over, at Regjeringen stod i denne Sag som i andre Sager Side om Side med det høie Landsting for at kunne jordsæfte Lovforslag, der gaa ud paa at udvilde Friheden i Landet. Det glædede det ærede frifindede Medlem, der fylder saa meget, saa man næsten skulde tro, at han egentlig var den eneste Repræsentant i Thinget for hele Kongens Kjøbenhavn. Han siger endog, efter at han har gottet sig over den Fordefærd, han venter vil finde Sted i Landstinget, at vi ikke havde nogen fornustig Grund eller Ret til at vente Andet. Folkestinget skulde altsaa ved at vedtage et meget fornustigt Forslag, der gaar ud paa at udvilde Grundlovens Frihed, ikke have Ret eller fornustig Grund til at vente, at de andre Faktorer af Lovgivningsmagten skulde komme os imøde paa en anden Maade end i det Høieste ved at give Forslaget en høitidelig Begravelse. For Principerne i den kommunale Valgret, som de bleve vedtagne ved 2den Behandling, kan der, siger det ærede Medlem, ikke gives en fornustig Grund, og det stemmer ogsaa med det ærede Medlems Stilling til hele Sagen. Vi erindre det Foredrag, han holdt forleden ved Sagens 1ste Behandling, og dette ærede Medlem kommer saa og vil foreholde os, at vi skulle være ufrifindede; han tror at kunne faae sine Vælgere i Kjøbenhavn til at tro, at det er den Side af Salen, som er stemt for Kommunernes Valgret, den Side, fra hvilken 11 Medlemmer have indbragt et Forslag i saa Henseende, der vil forhindre Frihedens Udvikling. Det ærede Medlem tager feil. Disse Bobler, som han lader gaa i Luffen, kunne maasse se skjønne ud

til en Tid, indtil der kommer en lille Hindring. Saa viser det sig, hvad det er. De faktiskke Forhold, ret belyste, ville folk nok faae mere Eyn for end for Malerierne, hvor kunstfærdig de end ere lavede. Altsaa, et æret Medlem, der fortæller os, at vi ikke have nogen fornustig Grund til at antage, at det sunde og rigtige Princip, som vi nu for vort Bedkommende søge at lovfæste ved Lovforslaget om den kommunale Valgret, skal trænge igjennem — dette ærede Medlem glæder sig ved den Medfart, han haaber, at Landstinget ved Regjeringens Hjælp skal unde dette Forslag. Det ærede Medlem træder op som Frihedens Talsmand og foreholder os, at vi her egentlig ere i stærk Modsigelse med os selv, naar vi ikke ville have det udstykket i Stumper og Stykker uden at faae udrettet Noget, men ville tage det helt og samlet. Det ærede Medlem brugte det Udtryk forleden Dag, at han fandt, at vort Forslag gik ikke ud paa en Udvidelse af Valgretten. Naar vi give dem, der nu f. Ex. kun have Ret til at vælge hvert 6te Nar, et Mindretal, f. Ex. 4 af 9, Ret til hvert 3die Nar at vælge alle 9 Medlemmer af Kommuneraadet, saa skulde dette ikke være Udvidelse af Retten til at vælge? Det ærede Medlem er jo en meget stor Sprogmand, men det er alligevel overordentlig mærkeligt, at han kan faae det ud af Forslaget. Men sæt ogsaa, at han har Ret, og at det ikke er nogen Udvidelse af Valgretten, saa maa det jo falde i det ærede Medlems Smag, da han jo heller ikke vil have nogen Udvidelse af Valgretten. Hvorfor vil det ærede Medlem da ikke stemme for vort Forslag? Det forekommer mig, at det ærede Medlem var lidt paa Bildspor, og at han ikke er rigtig paa sin Hylde; thi hvis han vilde have Forslag i Frihedsretning igjennem, saa skulde han slutte sig til dem, der i Gjærning, ikke alene i Ord, virke for Frihedens Sag. Men i det Sted kan han ikke faae Ordet, uden at han paa forskjelligt Maade forstaar at vende og dreie det saaledes, at alt Muligt kan komme frem, som det paa nogen Maade kan være tilladt at sige, just imod dem, som han burde slutte sig til som sine Meningsfæller, Notabene, det gjentager jeg, hvis han vil have Noget frem i frifindet Ret-